

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 473/2013**z dnia 21 maja 2013 r.****w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zobowiązuje państwa członkowskie do uznawania swoich polityk gospodarczych za przedmiot wspólnego zainteresowania oraz do prowadzenia polityki budżetowej w sposób zmierzający do zapewnienia zdrowych finansów publicznych i prowadzenia polityki gospodarczej w sposób niezagrażający prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu („Pakt”) ma na celu zapewnienie dyscypliny budżetowej w całej Unii oraz ustala ramy zapobiegania nadmiernemu deficytowi sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego korygowania. Pakt opiera się na dążeniu do zapewnienia zdrowych finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia. Pakt obejmuje system wielostronnego nadzoru ustanowiony w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie

wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽³⁾ oraz procedurę unikania nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych określoną w art. 126 TFUE i doprecyzowaną w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾. Pakt został dodatkowo wzmocniony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 ⁽⁵⁾ i rozporządzeniu Rady (UE) nr 1177/2011 ⁽⁶⁾. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro ⁽⁷⁾ wprowadziło system skutecznych, zapobiegawczych i stopniowych mechanizmów egzekwowania w postaci nakładania sankcji na państwa członkowskie, których walutą jest euro.

- (3) Zmiany Paktu wzmocniły wytyczne dla państw członkowskich w odniesieniu do prowadzenia rozważnej polityki budżetowej oraz, w przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro, wprowadziły surowsze sankcje za nieprowadzenie rozważnej polityki budżetowej oraz umożliwiły ich nakładanie w sposób bardziej automatyczny, tak aby uniknąć nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych. Za pomocą tych przepisów stworzono bardziej szczegółowe ramy.
- (4) Aby zapewnić ściślejszą koordynację polityk gospodarczych oraz trwałą konwergencję wyników gospodarczych państw członkowskich, Europejski Semestr, ustanowiony w art. 2a rozporządzenia (WE) nr 1466/97, określa ramy dla koordynacji polityki gospodarczej. Europejski Semestr obejmuje: opracowanie i nadzór nad wdrażaniem ogólnych wytycznych polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii (ogólne wytyczne polityki gospodarczej) zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE; opracowanie i analizę wdrażania wytycznych dotyczących zatrudnienia, które państwa członkowskie muszą uwzględnić zgodnie z art. 148 ust. 2 TFUE (wytyczne dotyczące zatrudnienia); przedłożenie i ocenę programów stabilności lub programów konwergencji państw członkowskich zgodnie z tym rozporządzeniem; przedstawianie i ocenę krajowych programów reform państw członkowskich wspierających unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia, sporządzanych zgodnie z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej, z wytycznymi dotyczącymi zatrudnienia oraz z ogólnymi wytycznymi dla państw członkowskich

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 17.5.2012, s. 7.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 13 maja 2013 r.⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.⁽⁵⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12.⁽⁶⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33.⁽⁷⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 1.

- wydawanymi przez Komisję (roczna analiza wzrostu gospodarczego) i Radę Europejską na początku rocznego cyklu nadzoru; oraz nadzór mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽¹⁾). W stosownych przypadkach należy również wziąć pod uwagę opinie wydane w związku z programem partnerstwa gospodarczego ustanowionym niniejszym rozporządzeniem.
- (5) Aby Unia mogła wyjść z kryzysu wzmocniona, zarówno wewnątrz, jak i na poziomie międzynarodowym, przez zwiększenie konkurencyjności, wydajności, potencjału wzrostu, spójności społecznej i konwergencji gospodarczej, Rada Europejska w swoich konkluzjach z dnia 17 czerwca 2010 r. przyjęła nową unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia, która obejmuje również cele w obszarach walki z ubóstwem, edukacji, innowacji i ochrony środowiska.
- (6) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej TFUE dopuszcza możliwość przyjęcia w odniesieniu do strefy euro środków szczególnych, które wykraczają poza przepisy mające zastosowanie do ogółu państw członkowskich, w celu zwiększenia koordynacji i nadzoru nad ich dyscypliną budżetową. Taka zwiększona koordynacja i nadzór powinny iść w parze z proporcjonalnym zaangażowaniem odpowiednio Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Należy bardziej aktywnie wykorzystywać, w stosownych przypadkach i w miarę konieczności, środki szczególne przewidziane w art. 136 TFUE.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno być w pełni zgodne z art. 152 TFUE, a zalecenia wydawane na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wydawane z poszanowaniem krajowych praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac. Niniejsze rozporządzenie uwzględnia art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a co za tym idzie nie narusza prawa do negocjowania, zawierania ani egzekwowania układów zbiorowych ani do podejmowania działań zbiorowych zgodnie z prawem i praktykami krajowymi.
- (8) Art. 9 TFUE stanowi, że przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia powinna brać pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego.
- (9) Stopniowo wzmocniane nadzór i koordynacja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, uzupełnią Europejski Semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej, będą stanowiły uzupełnienie obowiązujących przepisów Paktu oraz wzmocnią nadzór nad polityką gospodarczą i budżetową w państwach członkowskich, których walutą jest euro. Stopniowo wzmocniana procedura monitorowania powinna przyczynić się do lepszych wyników budżetowych i gospodarczych, stabilności makroekonomicznej i finansowej oraz spójności gospodarczej z korzyścią dla wszystkich państw członkowskich, których walutą jest euro. W ramach stopniowo wzmocnianego procesu, ściślejsze monitorowanie jest szczególnie przydatne dla państw członkowskich objętych procedurą nadmiernego deficytu.
- (10) Tendencyjne i nierealistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe mogą znacznie zmniejszyć skuteczność planowania budżetowego, a to z kolei może mieć negatywny wpływ na dyscyplinę budżetową. Obiektywne i realistyczne prognozy makroekonomiczne mogą zapewnić organy niezależne lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od władz budżetowych państwa członkowskiego, działające na podstawie przepisów prawa krajowego zapewniających wysoki poziom funkcjonalnej niezależności i odpowiedzialności za podejmowane działania. Takie prognozy powinny być wykorzystywane na wszystkich etapach procedury budżetowej.
- (11) Dobry stan finansów publicznych najlepiej jest zapewnić na etapie planowania, a poważne błędy należy rozpoznać jak najszybciej. Państwa członkowskie powinny odnosić korzyści nie tylko z ustalenia zasad przewodnich i celów budżetowych, lecz również ze zsynchronizowanego monitorowania ich polityk budżetowych.
- (12) Wprowadzenie wspólnego harmonogramu budżetowego dla państw członkowskich, których walutą jest euro, powinno doprowadzić do lepszej synchronizacji kluczowych etapów przygotowywania budżetów krajowych, przyczyniając się w ten sposób do skuteczności Paktu i Europejskiego Semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej. Powinno to doprowadzić do większej synergii poprzez ułatwienie koordynacji polityki w gronie państw członkowskich, których walutą jest euro, oraz poprzez zapewnienie należytego uwzględnienia zaleceń Rady i Komisji w procedurze budżetowej państw członkowskich. Procedura ta powinna być spójna z ramami koordynacji polityki gospodarczej w kontekście rocznego cyklu nadzoru, który obejmuje w szczególności ogólne wytyczne dla państw członkowskich wydane przez Komisję i Radę Europejską na początku cyklu. Polityki budżetowe państw członkowskich powinny być spójne z zaleceniami wydanymi w ramach Paktu oraz, w stosownych przypadkach, z zaleceniami wydanymi w kontekście rocznego cyklu nadzoru, w tym również procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011, a także z opiniami dotyczącymi programów partnerstwa gospodarczego, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

(1) Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

- (13) Na pierwszym etapie tego wspólnego harmonogramu budżetowego państwa członkowskie powinny podać do publicznej wiadomości swój krajowy średniookresowy plan budżetowy jednocześnie ze swoimi programami stabilności, najlepiej do dnia 15 kwietnia, ale nie później niż do dnia 30 kwietnia. Takie plany powinny zawierać wskazówki dotyczące sposobu, w jaki przedstawione w nich reformy i działania mogą przyczynić się do osiągnięcia celów i krajowych zobowiązań sformułowanych w ramach unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Krajowy średniookresowy plan budżetowy oraz program stabilności mogą być tym samym dokumentem.
- (14) Ważnym etapem takiego wspólnego harmonogramu budżetowego powinna być publikacja do dnia 15 października projektu budżetu podsektora centralnego. Z racji tego, że zgodność z przepisami Paktu ma być zapewniana na szczeblu sektora instytucji rządowych i samorządowych, a osiągnięcie celów budżetowych wymaga spójnego budżetowania we wszystkich podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych, wraz z publikacją projektu budżetu podsektora centralnego należy opublikować najważniejsze parametry projektów budżetów wszystkich pozostałych podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych. Parametry takie powinny obejmować w szczególności przewidywane wyniki budżetowe pozostałych podsektorów, główne założenia leżące u podstaw tych prognoz oraz przyczyny oczekiwanych zmian w stosunku do założeń programu stabilności.
- (15) Wspólny harmonogram budżetowy przewiduje również, że budżet ma zostać przyjęty lub ustalony w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku wraz z uaktualnionymi głównymi parametrami budżetowymi dla pozostałych podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych. W przypadku gdy, z przyczyn obiektywnych znajdujących się poza kontrolą rządu, budżet nie zostanie przyjęty do dnia 31 grudnia, należy wprowadzić tymczasowe procedury budżetowe w celu zapewnienia, aby rząd nadal był w stanie wykonywać swoje zasadnicze zadania. Stosowne rozwiązania mogłyby obejmować wdrażanie rządowego projektu budżetu, budżetu zatwierdzonego na rok ubiegły lub szczególnych środków przyjętych przez parlament.
- (16) W celu lepszej koordynacji planowania krajowej emisji instrumentów dłużnych państwa członkowskie powinny z wyprzedzeniem informować Komisję i Eurogrupe o swoich planach emisji długu publicznego.
- (17) Zgodność ze skutecznymi, opartymi na regułach ramami budżetowymi może być ważnym narzędziem wspierania zdrowej i stabilnej polityki budżetowej. Dyrektywa Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich⁽¹⁾ stanowi, że monitorowanie zgodności z
- numerycznymi regułami fiskalnymi specyficznymi dla poszczególnych państw powinno być wspierane na poziomie krajowym przez niezależne organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne. Należy odnotować, że w związku z różnorodnością możliwych i istniejących rozwiązań, chociaż nie jest to preferowane rozwiązanie, powinno się umożliwić, aby za monitorowanie zgodności z tymi regułami odpowiadał więcej niż jeden niezależny organ, o ile istnieje jasny podział odpowiedzialności i nie zachodzą na siebie zakresy właściwości tych organów w odniesieniu do konkretnych aspektów monitorowania. Należy unikać nadmiernej instytucjonalnej fragmentaryzacji czynności monitorowania. Aby organy monitorujące mogły skutecznie wykonywać swój mandat, powinny one działać na podstawie przepisów prawa krajowego zapewniających wysoki stopień funkcjonalnej niezależności i odpowiedzialności za podejmowane działania. Przy tworzeniu organów monitorujących należy wziąć pod uwagę istniejącą strukturę instytucjonalną oraz strukturę administracyjną danego państwa członkowskiego. W szczególności powinno być możliwe zapewnienie funkcjonalnej niezależności odpowiedniemu organowi istniejącej instytucji, pod warunkiem że takiemu organowi powierzono wykonywanie konkretnych czynności monitorowania oraz że posiada on odrębny statut i przestrzega innych zasad, o których mowa w niniejszym motywie.
- (18) Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na państwa członkowskie dodatkowych wymogów ani obowiązków w odniesieniu do numerycznych reguł fiskalnych specyficznych dla poszczególnych państw. Silne numeryczne reguły fiskalne specyficzne dla poszczególnych państw oraz zgodne z celami budżetowymi na poziomie Unii i monitorowane przez niezależne organy, są podstawą wzmocnionych ram nadzoru budżetowego Unii. Zasady, jakich powinny przestrzegać te niezależne organy, a także ich konkretne zadania, określone są w niniejszym rozporządzeniu.
- (19) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, są szczególnie podatne na efekty uboczne prowadzonych przez siebie polityk budżetowych. Państwa członkowskie, których walutą jest euro, powinny zasięgać opinii Komisji i konsultować się wzajemnie przed przyjęciem jakichkolwiek planów istotnych reform polityki budżetowej, które mogłyby wywierać efekty uboczne, aby umożliwić ocenę ewentualnego wpływu na strefę euro jako całość. Państwa te powinny również uważać swoje plany budżetowe za przedmiot wspólnego zainteresowania i przed ich wejściem w życie przedstawiać je Komisji do celów monitorowania. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi powinna zaproponować wytyczne w formie zharmonizowanych ram, określające treść projektów planów budżetowych.
- (20) W wyjątkowych przypadkach gdy, po konsultacji z danym państwem członkowskim, Komisja stwierdzi w projekcie planu budżetowego szczególnie poważne nieprzestrzeganie obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w Pakcie, w swojej opinii na temat

(¹) Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

projektu planu budżetowego powinna ona wnioskować o zmianę projektu planu budżetowego, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Będzie to miało w szczególności miejsce w przypadku, gdy wdrożenie projektu planu budżetowego stanowiłoby zagrożenie dla stabilności finansowej danego państwa członkowskiego lub dla prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej lub w przypadku, gdy wdrożenie projektu planu budżetowego spowodowałoby znaczące, oczywiste naruszenie zaleceń przyjętych przez Radę zgodnie z Paktem.

- (21) Opinia Komisji na temat projektu planu budżetowego powinna zostać przyjęta jak najszybciej, a w każdym wypadku nie później niż do końca listopada, uwzględniając w jak największym stopniu specyficzne krajowe harmonogramy budżetowe i procedury parlamentarne, aby zapewniać możliwość należytego uwzględnienia unijnych wytycznych dotyczących polityki budżetowej w ramach przygotowywania krajowego budżetu. W szczególności opinia powinna zawierać ocenę, czy w planach budżetowych należyście uwzględniono zalecenia wydane w ramach Europejskiego Semestru. Na wniosek parlamentu danego państwa członkowskiego lub Parlamentu Europejskiego Komisja powinna być przygotowana do przedstawienia swojej opinii parlamentowi występującemu z wnioskiem, po podaniu jej do wiadomości publicznej. Zachęca się państwa członkowskie, aby uwzględniły opinię Komisji na temat ich projektu planu budżetowego w procesie przyjmowania ich ustawy budżetowej.
- (22) Zakres, w jakim opinia ta została uwzględniona w ustawie budżetowej państwa członkowskiego, powinien być częścią oceny prowadzącej, w razie spełnienia odpowiednich warunków, do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim. W takim przypadku niezastosowanie się do wcześniejszych wytycznych Komisji należy uznać za okoliczność obciążającą.
- (23) Ponadto na podstawie ogólnej oceny projektów planów budżetowych przez Komisję Eurogrupa powinna omówić sytuację budżetową oraz perspektywy dla całej strefy euro.
- (24) Państwa członkowskie, których walutą jest euro i które są objęte procedurą nadmiernego deficytu, powinny być ściślej monitorowane, aby zapewnić pełną, trwałą i terminową korektę nadmiernego deficytu. Ścisłejsze monitorowanie za pomocą dodatkowych wymogów sprawozdawczych powinno zapewnić zapobieganie i wczesne korygowanie wszelkich odstępstw od zaleceń Rady dotyczących skorygowania nadmiernego deficytu. Monitorowanie takie powinno stanowić uzupełnienie przepisów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97. Te dodatkowe wymogi sprawozdawcze powinny być proporcjonalne w stosunku do etapu procedury, którą objęte jest dane państwo członkowskie na mocy art. 126 TFUE. Jako pierwszy krok, dane państwa członkowskie powinny przeprowadzić kompleksową ocenę wykonania budżetu w bieżącym roku na poziomie sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego podsektorów, biorąc w szczególności pod uwagę ryzyko finansowe związane ze zobowiązaniami warunkowymi mogącymi mieć duży wpływ na budżet publiczny.
- (25) Dodatkowe wymogi sprawozdawcze dla państw członkowskich, których walutą jest euro i które są objęte procedurą nadmiernego deficytu, powinny umożliwić lepszą wymianę informacji między danymi państwami członkowskimi oraz Komisją, a w rezultacie rozpoznanie zagrożeń dla dotrzymania przez państwo członkowskie ustalonego przez Radę terminu skorygowania nadmiernego deficytu. W przypadku rozpoznania takich zagrożeń Komisja powinna skierować do danego państwa członkowskiego zalecenie podjęcia odpowiednich środków w określonym terminie. Komisja powinna przedstawić swoje zalecenie parlamentowi danego państwa członkowskiego na jego wniosek. Działania zgodne z zaleceniem powinny doprowadzić do szybkiej korekty wszelkich zjawisk stwarzających zagrożenie dla korekty nadmiernego deficytu w wyznaczonym terminie.
- (26) Ocena zgodności z zaleceniem Komisji powinna być częścią prowadzonej przez Komisję ciągłej oceny skuteczności działań mających na celu skorygowanie nadmiernego deficytu. Przy podejmowaniu decyzji, czy podjęto skuteczne działania w celu skorygowania nadmiernego deficytu, Rada powinna również wziąć pod uwagę, czy dane państwo członkowskie zastosowało się do zalecenia Komisji, jednocześnie uwzględniając art. 3 ust. 5 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1467/97.
- (27) W istocie, rozporządzenie (WE) nr 1467/97, które szczegółowo określa procedurę nadmiernego deficytu na podstawie art. 126 TFUE, zawiera rozwiązania uelastyczniające, które umożliwiają uwzględnianie nieprzewidzianych niekorzystnych zdarzeń gospodarczych. Art. 3 ust. 5 i art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia przewidują, że jeżeli podjęto skuteczne działania zgodne z – odpowiednio – zaleceniem na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub decyzją w sprawie wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, lecz po przyjęciu zalecenia lub decyzji w sprawie wezwania wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów sektora instytucji rządowych i samorządowych, Rada, działając na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub zmienionej decyzji w sprawie wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE. Zmienione zalecenie lub zmieniona decyzja w sprawie wezwania, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1467/97, może w szczególności przesunąć termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok.

- Rada powinna ocenić, czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów sektora instytucji rządowych i samorządowych, w odniesieniu do prognozy ekonomicznej zawartej w pierwotnym zaleceniu lub decyzji w sprawie wezwania. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada może również, na zalecenie Komisji, przyjąć zmienione zalecenie na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub zmienioną decyzję w sprawie wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie. Ponadto art. 2 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97 przewiduje, że przy stosowaniu referencyjnego wskaźnika dotyczącego tempa redukcji długu należy wziąć pod uwagę wpływ cyklu na to tempo redukcji. Zatem państwo członkowskie nie byłoby uznawane za niespełniające kryterium długu ustanowionego w art. 126 ust. 2 lit. b) TFUE jedynie z powodu negatywnych warunków cyklicznych.
- (28) Poza tym ponieważ działania budżetowe mogłyby być niewystarczające do zapewnienia trwałej korekty nadmiernego deficytu, państwa członkowskie, których walutą jest euro i które są objęte procedurą nadmiernego deficytu, powinny przedstawić program partnerstwa gospodarczego szczegółowo określający działania i reformy strukturalne potrzebne do zapewnienia skutecznej i trwałej korekty nadmiernego deficytu, na podstawie najnowszej aktualizacji swojego krajowego programu reform i swojego programu stabilności.
- (29) Ponadto wzmocnienie zarządzania gospodarczego pociąga za sobą bliższy dialog z Parlamentem Europejskim. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Komisji lub opinia Rady zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (30) W celu określenia zakresu obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich objętych procedurą nadmiernego deficytu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do treści i zakresu tej sprawozdawczości. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) Uprawnienia do przyjmowania opinii dotyczących programów partnerstwa gospodarczego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinny zostać przekazane Radzie. Opinie te stanowią uzupełnienie procedury nadmiernego deficytu określonej w art. 126 TFUE, zgodnie z którą Rada stwierdza istnienie nadmiernego deficytu oraz decyduje o działaniach wymaganych dla jego zlikwidowania.
- (32) Pamiętając o znaczeniu zdrowych finansów publicznych, reform strukturalnych i ukierunkowanych inwestycji służących zrównoważonemu wzrostowi, szefowie państw lub rządów państw członkowskich podpisali w dniu 29 czerwca 2012 r. Pakt na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, który świadczy o ich determinacji by pobudzić wzrost gospodarczy sprzyjający tworzeniu miejsc pracy, a jednocześnie o ich zaangażowaniu na rzecz zdrowych finansów publicznych. Pakt na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia obejmuje w szczególności środki mające na celu zwiększenie finansowania gospodarki. Kwota 120 000 000 000 EUR (czyli ok. 1 % unijnego dochodu narodowego brutto) jest uruchamiana na szybko działające środki na rzecz wzrostu gospodarczego. Jak zalecono w rocznej analizie wzrostu gospodarczego w odniesieniu do lat 2012 i 2013, państwa członkowskie powinny dążyć do utrzymania odpowiedniego tempa konsolidacji fiskalnej, zachowując jednocześnie inwestycje służące realizacji celów strategii Europa 2020 na rzecz wzrostu i zatrudnienia.
- (33) Komisja monitoruje wpływ dużych ograniczeń budżetowych na zwiększające wzrost wydatki publiczne oraz na inwestycje publiczne. Ramy fiskalne Unii pozwalają na zapewnienie równowagi między uznawaniem zapotrzebowania na efektywne inwestycje publiczne a celami dyscypliny fiskalnej; przy pełnym poszanowaniu Paktu możliwości oferowane przez istniejące ramy fiskalne Unii pod względem równoważenia zapotrzebowania na efektywne inwestycje publiczne z celami dyscypliny fiskalnej mogą być wykorzystywane w ramach części zapobiegawczej Paktu. Komisja ogłosiła, że zamierza przedstawić sprawozdanie dotyczące zakresu ewentualnych działań w granicach istniejących ram fiskalnych Unii.
- (34) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 20 listopada 2012 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie sprawozdania Przewodniczącego Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy, zatytułowanej „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej”, a Komisja w swoim komunikacie z dnia 28 listopada 2012 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej” przedstawiły swoje poglądy na działania potrzebne do zrealizowania pogłębionej i lepiej zintegrowanej unii gospodarczej i walutowej. W następstwie sprawozdania zatytułowanego „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” Rada Europejska w swoich konkluzjach z grudnia 2012 r. przedstawiła swoje poglądy na szereg kwestii z myślą o dalszym wzmocnieniu unii gospodarczej i walutowej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie określa przepisy dotyczące ściślejszego monitorowania polityk budżetowych w strefie euro oraz zapewniania spójności budżetów krajowych z wytycznymi dotyczącymi polityki gospodarczej wydawanymi w kontekście Paktu oraz Europejskiego Semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej poprzez:

- a) wprowadzenie wspólnego harmonogramu budżetowego, stanowiącego uzupełnienie Europejskiego Semestru, ustanowionego w art. 2a rozporządzenia (WE) nr 1466/97;
- b) uzupełnienie procedury zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, ustanowionej w rozporządzeniu (UE) nr 1176/2011;
- c) wprowadzenie dodatkowych wymogów dotyczących monitorowania, stanowiących uzupełnienie systemu wielostronnego nadzoru nad polityką budżetową, przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97, aby zapewnić odpowiednie uwzględnienie unijnych zaleceń dotyczących polityki budżetowej podczas przygotowywania krajowych budżetów;
- d) ściślejsze monitorowanie polityk budżetowych państw członkowskich objętych procedurą nadmiernego deficytu, stanowiące uzupełnienie procedury korygowania nadmiernego deficytu, przewidzianej w art. 126 TFUE i w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97, aby zapewnić terminową i trwałą korektę nadmiernego deficytu;
- e) zagwarantowanie spójności między polityką budżetową i działaniami budżetowymi a reformami podejmowanymi w kontekście procedury zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej oraz ich korygowania ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011 oraz, w stosownych przypadkach, w kontekście programu partnerstwa gospodarczego, o którym mowa w art. 9.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w pełnej zgodności z art. 152 TFUE, a zalecenia wydawane na mocy niniejszego

rozporządzenia są wydawane w pełnym poszanowaniu krajowych praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac. Zgodnie z art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie nie narusza prawa do negocjowania, zawierania ani egzekwowania układów zbiorowych ani do podejmowania działań zbiorowych zgodnie z prawem i praktykami krajowymi.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 2

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „niezależne organy” oznaczają strukturalnie niezależne organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od władz budżetowych państwa członkowskiego i które działają na podstawie przepisów krajowych zapewniających wysoki poziom funkcjonalnej niezależności i odpowiedzialności za podejmowane działania, obejmującej:
 - (i) statut oparty na krajowych przepisach ustawowych, wykonawczych lub wiążących przepisach administracyjnych;
 - (ii) nieprzyjmowanie instrukcji od władz budżetowych danego państwa członkowskiego lub od jakichkolwiek podmiotów publicznych lub prywatnych;
 - (iii) zdolność do terminowego informowania opinii publicznej;
 - (iv) procedury mianowania członków na podstawie ich doświadczenia i kompetencji;
 - (v) adekwatne środki i odpowiedni dostęp do informacji umożliwiający sprawowanie ich mandatu;
- b) „niezależne prognozy makroekonomiczne” oznaczają prognozy makroekonomiczne sporządzane lub zatwierdzone przez niezależne organy;
- c) „średniookresowe ramy budżetowe” oznaczają średniookresowe ramy budżetowe opisane w art. 2 lit. e) dyrektywy 2011/85/UE;

d) „program stabilności” oznacza program stabilności opisany w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1466/97.

W celu zapewnienia spójności niezależnych prognoz makroekonomicznych, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), państwa członkowskie i Komisja, zgodnie z art. 4 ust. 5 dyrektywy 2011/85/UE, co najmniej raz w roku podejmują dialog techniczny dotyczący założeń leżących u podstaw przygotowywania prognoz makroekonomicznych i budżetowych.

2. Do niniejszego rozporządzenia stosuje się również definicje „sektora instytucji rządowych i samorządowych” oraz „podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych”, określone w pkt 2.70 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie (¹).

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla art. 9 TFUE.

ROZDZIAŁ II

KOORDYNACJA POLITYKI GOSPODARCZEJ

Artykuł 3

Spójność z ramami koordynacji polityki gospodarczej

Procedura budżetowa państw członkowskich jest spójna z:

- 1) ramami koordynacji polityki gospodarczej w kontekście rocznego cyklu nadzoru, który obejmuje w szczególności ogólne wytyczne dla państw członkowskich wydawane przez Komisję i Radę Europejską na początku cyklu;
- 2) zaleceniami wydawanymi w ramach Paktu;
- 3) w stosowanych przypadkach, z zaleceniami wydawanymi w kontekście rocznego cyklu nadzoru, w tym również w związku z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej ustanowioną rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011; oraz
- 4) w stosownych przypadkach, z opiniami dotyczącymi programów partnerstwa gospodarczego, o których mowa w art. 9.

ROZDZIAŁ III

WSPÓLNE PRZEPISY BUDŻETOWE

Artykuł 4

Wspólny harmonogram budżetowy

1. Państwa członkowskie, w ramach Europejskiego Semestru, podają do wiadomości publicznej, najlepiej do dnia 15 kwietnia, ale nie później niż do dnia 30 kwietnia każdego roku, swoje krajowe średniookresowe plany budżetowe sporządzone zgodnie ze średniookresowymi ramami budżetowymi. Plany te obejmują co najmniej wszystkie informacje, które należy ujmować w programach stabilności oraz przedstawiać wraz z krajowymi programami reform i programami stabilności. Plany te muszą być spójne z ramami koordynacji polityki gospodarczej w kontekście rocznego cyklu nadzoru, które obejmują w szczególności ogólne wytyczne dla państw członkowskich wydawane przez Komisję i Radę Europejską na początku cyklu. Muszą być one również spójne z zaleceniami wydawanymi w ramach Paktu oraz, w stosowanych przypadkach, z zaleceniami wydawanymi w kontekście rocznego cyklu nadzoru, w tym również w związku z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej ustanowioną w rozporządzeniu (UE) nr 1176/2011 oraz z opiniami dotyczącymi programów partnerstwa gospodarczego, o których mowa w art. 9.

Krajowe średniookresowe plany budżetowe oraz krajowe programy reform zawierają wskazówki dotyczące sposobu, w jaki przedstawione w nich reformy i działania mają według oczekiwań przyczynić się do osiągnięcia celów oraz krajowych zobowiązań sformułowanych w ramach unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Ponadto krajowe średniookresowe plany budżetowe lub krajowe programy reform obejmują wskazówki dotyczące oczekiwanej ekonomicznej stopy zwrotu inwestycji publicznych niezwiązanych z obronnością mających znaczące skutki budżetowe. Krajowy średniookresowy plan budżetowy oraz program stabilności mogą być tym samym dokumentem.

2. Projekt budżetu na nadchodzący rok dla podsektora centralnego oraz główne parametry projektów budżetów dla wszystkich pozostałych podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych podaje się do wiadomości publicznej nie później niż do dnia 15 października każdego roku.

3. Budżet dla podsektora centralnego sektora instytucji rządowych i samorządowych przyjmuje się lub ustala i podaje do wiadomości publicznej nie później niż w dniu 31 grudnia każdego roku, wraz z uaktualnionymi głównymi parametrami budżetowymi dla pozostałych podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych. Państwa członkowskie wprowadzają tymczasowe procedury budżetowe, które będą miały zastosowanie w przypadku, gdy – z przyczyn obiektywnych pozostających poza kontrolą rządu – budżet nie zostanie przyjęty lub ustalony ani podany do wiadomości publicznej do dnia 31 grudnia.

(¹) Dz.U. L 310 z 30.11.1996, s. 1.

4. Krajowe średniookresowe plany budżetowe i projekty budżetów, o których mowa w ust. 1 i 2, opierają się na niezależnych prognozach makroekonomicznych i wskazują, czy prognozy budżetowe zostały sporządzone lub zatwierdzone przez niezależny organ. Prognozy te są podawane do wiadomości publicznej wraz z opartymi na nich krajowymi średniookresowymi planami budżetowymi oraz projektami budżetów.

Artykuł 5

Niezależne organy monitorujące zgodność z regułami budżetowymi

1. Państwa członkowskie muszą posiadać niezależne organy do spraw monitorowania zgodności z:

a) numerycznymi regułami fiskalnymi włączającymi do krajowych procedur budżetowych ich średniookresowy cel budżetowy, określony w art. 2a rozporządzenia (WE) nr 1466/97;

b) numerycznymi regułami fiskalnymi, o których mowa w art. 5 dyrektywy 2011/85/UE.

2. Organy te zapewniają w stosownych przypadkach publiczną ocenę krajowych reguł fiskalnych, obejmującą między innymi:

a) wystąpienie okoliczności prowadzących do uruchomienia mechanizmu korygującego w przypadkach odnotowania znaczącego odstępstwa od celu średniookresowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowawczej, zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1466/97;

b) kwestię, czy korekta budżetowa odbywa się zgodnie z krajowymi zasadami i planami;

c) wystąpienie lub ustanie jakichkolwiek okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit dziesiąty rozporządzenia (WE) nr 1466/97, które mogą umożliwić tymczasowe odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowawczej, pod warunkiem że takie odstępstwo nie zagraża stabilności finansów publicznych w średnim okresie.

ROZDZIAŁ IV

MONITOROWANIE I OCENA PROJEKTÓW PLANÓW BUDŻETOWYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 6

Wymogi dotyczące monitorowania

1. Co roku, w terminie do dnia 15 października, państwa członkowskie przedstawiają Komisji i Eurogrupie projekt planu budżetowego na następny rok. Ten projekt planu budżetowego musi być spójny z zaleceniami wydawanymi w ramach Paktu oraz, gdy ma to zastosowanie, z zaleceniami wydawanymi w kontekście rocznego cyklu nadzoru, w tym również w związku z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej ustanowioną rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011 oraz z opiniami w sprawie programu partnerstwa gospodarczego, o którym mowa w art. 9.

2. Projekty planów budżetowych, o których mowa w ust. 1, podaje się do wiadomości publicznej gdy tylko zostaną przedłożone Komisji.

3. Projekt planu budżetowego zawiera następujące informacje dotyczące następnego roku:

a) cel dotyczący salda sektora instytucji rządowych i samorządowych wyrażony jako odsetek produktu krajowego brutto (PKB), w podziale na podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych;

b) przewidywania w odniesieniu do wydatków i dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz ich głównych składników, przy założeniu niezmiennego kursu polityki, wyrażone jako odsetek PKB, w tym nakłady brutto na środki trwałe;

c) cele dotyczące wydatków i dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz ich główne składniki, wyrażone jako odsetek PKB, z uwzględnieniem warunków i kryteriów służących określeniu tempa wzrostu wydatków sektora skorygowanych o dyskrecjonalne działania po stronie dochodów, zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1466/97;

d) stosowne informacje o wydatkach sektora instytucji rządowych i samorządowych w podziale na funkcje – obejmujące edukację, służbę zdrowia i zatrudnienie – oraz, w miarę możliwości, wskazówki dotyczące oczekiwanego rozkładu wpływu głównych działań dotyczących wydatków i dochodów;

- e) opis i określenie ilościowe działań w zakresie wydatków i dochodów, które należy ująć w projekcie budżetu na nadchodzący rok, na poziomie każdego z podsektorów w celu zlikwidowania różnicy pomiędzy celami, o których mowa w lit. c), a przewidywaniami przy założeniu niezmiennego kursu polityki, zgodnie z lit. b);
- f) podstawowe założenia dotyczące niezależnych prognoz makroekonomicznych i ważnych zmian sytuacji gospodarczej, mających znaczenie dla realizacji celów budżetowych;
- g) załącznik zawierający metodologię, modele ekonomiczne i założenia oraz wszelkie inne stosowne parametry stanowiące podstawę prognoz budżetowych oraz przewidywania dotyczące wpływu zagregowanych działań budżetowych na wzrost gospodarczy;
- h) informacje o tym, w jaki sposób w ramach reform i działań przedstawionych w projekcie planu budżetowego, obejmujących w szczególności inwestycje publiczne, realizowane są obecne zalecenia dla danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 121 i 148 TFUE oraz w jaki sposób te reformy i działania służą realizacji celów określonych w unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia.

Opis, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. e) może być mniej szczegółowy w przypadku działań, których szacowany wpływ na budżet jest mniejszy niż 0,1 % PKB. Szczególną i wyraźną uwagę należy zwrócić na plany istotnych reform polityki budżetowej, mogące wywoływać skutki uboczne w innych państwach członkowskich, których walutą jest euro.

4. W przypadku gdy cele budżetowe przedstawione w projekcie planu budżetowego zgodnie z ust. 3 lub przewidywania przy założeniu niezmiennego kursu polityki różnią się od celów i przewidywań zawartych w aktualnym programie stabilności, różnice muszą być należycie wyjaśnione.

5. Szczegółowe informacje na temat treści projektu planu budżetowego przedstawia się w zharmonizowanych ramach ustalonych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.

Artykuł 7

Ocena projektu planu budżetowego

1. Komisja przyjmuje opinię w sprawie projektu planu budżetowego jak najszybciej, a w każdym wypadku do dnia 30 listopada.

2. Niezależnie od ust. 1, gdy w wyjątkowych przypadkach Komisja – po konsultacji z danym państwem członkowskim w terminie tygodnia od przedstawienia projektu planu budżetowego – stwierdza szczególnie poważne nieprzestrzeganie wymogów polityki budżetowej ustanowionych w Pakcie, wydaje opinię w terminie dwóch tygodni od przedstawienia projektu planu budżetowego. W swojej opinii Komisja wnioskuje o jak najszybsze przedłożenie zmienionego projektu planu budżetowego, w każdym wypadku w terminie trzech tygodni od dnia wydania przez nią opinii. Wezwanie Komisji jest uzasadniane i podawane do wiadomości publicznej.

Do zmienionego projektu planu budżetowego, przedłożonego zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, ma zastosowanie art. 6 ust. 2, 3 i 4.

Komisja przyjmuje nową opinię na temat zmienionego projektu planu budżetowego jak najszybciej, a w każdym wypadku w terminie trzech tygodni od przedłożenia zmienionego projektu planu budżetowego.

3. Opinię Komisji podaje się do wiadomości publicznej i przedstawia Eurogrupie. Następnie na wniosek parlamentu danego państwa członkowskiego lub Parlamentu Europejskiego Komisja przedstawia swoją opinię parlamentowi składającemu wniosek.

4. Komisja dokonuje ogólnej oceny sytuacji budżetowej i perspektyw w całej strefie euro, na podstawie krajowych perspektyw budżetowych i ich interakcji w całej strefie, opierając się na najbardziej aktualnych prognozach gospodarczych służb Komisji.

Ogólna ocena obejmuje analizy wrażliwości, wskazujące zagrożenie dla stabilności finansów publicznych w przypadku wystąpienia niekorzystnego rozwoju sytuacji gospodarczej, finansowej lub budżetowej. Określa ona również, w stosownych przypadkach, działania mające na celu wzmocnienie koordynacji polityki budżetowej i makroekonomicznej na poziomie strefy euro.

Ogólną ocenę podaje się do wiadomości publicznej i uwzględnia w wydawanych przez Komisję ogólnych rocznych wytycznych dla państw członkowskich.

Do ogólnej oceny załącza się metodologię (w tym również modele) oraz założenia najbardziej aktualnych prognoz gospodarczych służb Komisji dla każdego z państw członkowskich, w tym szacunki wpływu zagregowanych działań budżetowych na wzrost gospodarczy.

5. Eurogrupa omawia opinie Komisji w sprawie projektów planów budżetowych oraz sytuację budżetową i perspektywę w całej strefie euro na podstawie ogólnej oceny dokonanej przez Komisję zgodnie z ust. 4. W stosownych przypadkach wyniki rozmów Eurogrupy podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 8

Informowanie o emisji długu

1. Państwa członkowskie informują z wyprzedzeniem i terminowo Komisję oraz Eurogrupę o swoich krajowych planach emisji długu.

2. Zharmonizowana forma i treść informacji, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.

4. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, przyjmuje opinię w sprawie programu partnerstwa gospodarczego.

5. Plan działań naprawczych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, może zostać zmieniony zgodnie z art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia w celu zastąpienia programu partnerstwa gospodarczego przewidzianego w niniejszym artykule. W przypadku gdy taki plan działań naprawczych został przedłożony po przyjęciu programu partnerstwa gospodarczego, działania przedstawione w programie partnerstwa gospodarczego mogą, w stosownych przypadkach, być włączone do planu działań naprawczych.

6. Wdrożenie programu oraz spójnych z nim corocznych planów budżetowych monitorowane jest przez Radę i Komisję.

Artykuł 10

Wymogi sprawozdawcze dotyczące państw członkowskich w ramach procedury nadmiernego deficytu

1. W przypadku podjęcia przez Radę decyzji stwierdzającej istnienie nadmiernego deficytu w państwie członkowskim zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE, na wniosek Komisji, do danego państwa członkowskiego zastosowanie mają wymogi sprawozdawcze zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu, do czasu uchylecia procedury nadmiernego deficytu.

2. Państwo członkowskie przeprowadza kompleksową ocenę wykonania budżetu w bieżącym roku dla sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego podsektorów. W ocenie uwzględnia się również ryzyko finansowe związane ze zobowiązaniami warunkowymi o potencjalnie istotnym wpływie na sytuację budżetową, o których mowa w art. 14 ust. 3 dyrektywy 2011/85/UE, w zakresie, w jakim może się ono przyczynić do istnienia nadmiernego deficytu. Wynik takiej oceny zamieszcza się w przedstawianych zgodnie z art. 3 ust. 4a lub art. 5 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97 sprawozdaniach dotyczących działań podjętych na rzecz korekty nadmiernego deficytu.

3. Państwo członkowskie regularnie składa Komisji i Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu sprawozdania w odniesieniu do sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego podsektorów dotyczące wykonania budżetu w ciągu bieżącego roku, wpływu na budżet działań dyskrejonalnych podjętych zarówno po stronie wydatków, jak i po stronie dochodów, celów dotyczących wydatków i dochodów sektora, a także zawierające informacje na temat podjętych działań oraz charakteru planowanych działań służących osiągnięciu tych celów. Sprawozdanie podaje się do wiadomości publicznej.

ROZDZIAŁ V

ZAPEWNIENIE KOREKTY NADMIERNEGO DEFICYTU

Artykuł 9

Programy partnerstwa gospodarczego

1. Jeżeli Rada, działając na mocy art. 126 ust. 6 TFUE, podejmie decyzję stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu w państwie członkowskim, dane państwo członkowskie przedstawia Komisji oraz Radzie program partnerstwa gospodarczego określający działania i reformy strukturalne potrzebne dla zapewnienia skutecznej i trwałej korekty nadmiernego deficytu, w formie rozwinięcia swojego krajowego programu reform i programu stabilności oraz przy pełnym uwzględnieniu zaleceń Rady dotyczących wdrażania w danym państwie członkowskim zintegrowanych wytycznych dla polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia.

2. W programie partnerstwa gospodarczego określa się i wybiera paletę konkretnych priorytetów służących zwiększeniu konkurencyjności i długookresowego trwałego wzrostu oraz likwidacji strukturalnych słabości w danym państwie członkowskim. Priorytety te muszą być spójne z unijną strategią na rzecz wzrostu i zatrudnienia. W stosownych przypadkach określa się potencjalne środki finansowe, w tym również linie kredytowe Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz, w stosownych przypadkach, inne stosowne instrumenty finansowe.

3. Program partnerstwa gospodarczego przedstawia się równolegle ze sprawozdaniami przewidzianymi w art. 3 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 14 określających zawartość regularnych sprawozdań, o których mowa w niniejszym ustępie.

4. Jeżeli dane państwo członkowskie jest adresatem zalecenia Rady na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, przedkłada się po raz pierwszy po upływie sześciu miesięcy po sprawozdaniu, o którym mowa w art. 3 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 1467/97, a następnie w odstępach sześciomiesięcznych.

5. Jeżeli dane państwo członkowskie jest adresatem decyzji Rady w sprawie wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, sprawozdanie zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu zawiera również informacje o działaniach podjętych w odpowiedzi na dane wezwanie Rady. Sprawozdanie takie przedkłada się po raz pierwszy po upływie trzech miesięcy po sprawozdaniu, o którym mowa w art. 5 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97, a następnie w odstępach kwartalnych.

6. Na wniosek Komisji oraz w określonym przez nią terminie państwo członkowskie objęte procedurą nadmiernego deficytu:

- a) przeprowadza, najlepiej w koordynacji z krajowymi najwyższymi organami kontroli, kompleksową niezależną kontrolę rachunków publicznych wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych, mającą na celu ocenę rzetelności, kompletności i dokładności tych rachunków publicznych na potrzeby procedury nadmiernego deficytu;
- b) przedstawia dodatkowe dostępne informacje na potrzeby monitorowania postępów w korygowaniu nadmiernego deficytu.

Komisja (Eurostat) ocenia jakość danych statystycznych przekazanych przez dane państwo członkowskie na podstawie lit. a) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽¹⁾.

Artykuł 11

Państwa członkowskie zagrożone niewywiązaniem się ze swoich zobowiązań w ramach procedury nadmiernego deficytu

1. Oceniając, czy wyznaczony w zaleceniu Rady na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub w decyzji Rady w sprawie wezwania

na mocy art. 126 ust. 9 TFUE termin skorygowania nadmiernego deficytu nie jest zagrożony, Komisja opiera się między innymi na sprawozdaniach przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy termin skorygowania nadmiernego deficytu jest zagrożony, Komisja kieruje do danego państwa członkowskiego zalecenie w sprawie pełnego wdrożenia działań przewidzianych w zaleceniu lub decyzji w sprawie wezwania, o których mowa w ust. 1, podjęcia innych działań, lub podjęcia obu tych działań, w ramach czasowych spójnych z terminem korekty nadmiernego deficytu. Zalecenie Komisji podaje się do wiadomości publicznej oraz przedstawia Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu. Komisja przedstawia swe zalecenie parlamentowi danego państwa członkowskiego na jego wniosek.

3. W ramach czasowych określonych w zaleceniu Komisji, o którym mowa w ust. 2, dane państwo członkowskie przedstawia Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na to zalecenie, wraz ze sprawozdaniami, o których mowa w art. 10 ust. 3. Sprawozdanie obejmuje wpływ na budżet wszystkich podjętych działań dyskrecyjnych, cele dotyczące wydatków i dochodów sektora, informacje na temat podjętych działań oraz na temat charakteru działań planowanych dla osiągnięcia tych celów, jak również informacje na temat innych działań podejmowanych w odpowiedzi na zalecenie Komisji. Sprawozdanie podaje się do wiadomości publicznej i przedstawia Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu.

4. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 3, Komisja ocenia, czy dane państwo członkowskie zastosowało się do zalecenia, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 12

Wpływ na procedurę nadmiernego deficytu

1. Zakres, w jakim dane państwo członkowskie uwzględniło opinię Komisji, o której mowa w art. 7 ust. 1, jest brany pod uwagę przez:

- a) Komisję przy opracowywaniu sprawozdania na mocy art. 126 ust. 3 TFUE i przy wydawaniu zalecenia w sprawie nałożenia obowiązku złożenia nieoprocentowanego depozytu zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 1173/2011;
- b) Radę przy podejmowaniu decyzji co do istnienia nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

2. Monitorowanie przewidziane w art. 10 i 11 niniejszego rozporządzenia stanowi integralną część przewidzianego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 regularnego monitorowania wdrażanych przez dane państwo członkowskie działań w odpowiedzi na zalecenia Rady na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub decyzji Rady w sprawie wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE w celu skorygowania nadmiernego deficytu.

3. Rozważając, czy podjęto skuteczne działania w odpowiedzi na zalecenia na mocy z art. 126 ust. 7 TFUE lub decyzje w sprawie wezwania na mocy z art. 126 ust. 9 TFUE, Komisja bierze pod uwagę ocenę, o której mowa w art. 11 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, oraz, w stosownych przypadkach, zaleca Radzie podjęcie decyzji na mocy art. 126 ust. 8 lub art. 126 ust. 11 TFUE, z należyтым uwzględnieniem art. 3 ust. 5 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

Artykuł 13

Spójność z rozporządzeniem (UE) nr 472/2013 ⁽¹⁾

Państwa członkowskie objęte programem dostosowań makroekonomicznych nie podlegają art. 6–12 niniejszego rozporządzenia

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 10 ust. 3, powierza się Komisji na okres trzech lat od dnia 30 maja 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy

przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 10 ust. 3 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Dialog gospodarczy

1. W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz w celu zapewnienia większej przejrzystości i odpowiedzialności za podejmowane działania, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić, w stosownych przypadkach, przewodniczącego Rady, Komisję, przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia:

- a) szczegółowych informacji dotyczących treści projektu planu budżetowego określonych w zharmonizowanych ramach ustalonych zgodnie z art. 6 ust. 5;
- b) wyników rozmów Eurogrupy na temat opinii Komisji przyjętych zgodnie z art. 7 ust. 1, w zakresie w jakim wyniki te zostały podane do wiadomości publicznej;
- c) ogólnej oceny sytuacji budżetowej oraz perspektyw w całej strefie euro dokonanej przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 4;
- d) działań Rady, o których mowa w z art. 9 ust. 4 i art. 12 ust. 3.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. [w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej] (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

2. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Komisji na mocy art. 11 ust. 2 lub którego dotyczą działania Rady, o których mowa w ust. 1 lit. d).

3. Parlament Europejski jest należycie włączony w Europejski Semestr w celu zwiększenia przejrzystości podejmowanych decyzji, utożsamiania się z tymi decyzjami, a także odpowiedzialności za ich podejmowanie, w szczególności w drodze dialogu gospodarczego prowadzonego zgodnie niniejszym artykułem.

Artykuł 16

Przegląd i sprawozdania dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia

1. W terminie do dnia 14 grudnia 2014 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem dotyczącym zmiany niniejszego rozporządzenia. Komisja podaje to sprawozdanie do publicznej wiadomości.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności niniejszego rozporządzenia;
- b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych oraz trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE;
- c) wkładu niniejszego rozporządzenia w realizację unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

2. Do dnia 31 lipca 2013 r. Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące możliwości oferowanych przez istniejące ramy fiskalne Unii służących równoważeniu zapotrzebowania na efektywne inwestycje publiczne z celami dyscypliny fiskalnej w ramach części zapobiegawczej Paktu, przy jednoczesnym zachowaniu pełnej zgodności z Paktem.

Artykuł 17

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie, które w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są już objęte procedurą nadmiernego deficytu, muszą zastosować się do wymogu regularnego składania sprawozdań zgodnie z art. 10 ust. 3, 4 i 5 do dnia 31 października 2013 r.

2. Art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 2 stosują się do państw członkowskich, które w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są już objęte procedurą nadmiernego deficytu tylko wtedy, gdy zalecenie Rady zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE lub wezwanie Rady zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE podjęte są po dniu 30 maja 2013 r.

W takich przypadkach program partnerstwa gospodarczego przedstawia się równocześnie ze sprawozdaniami przedkładanymi zgodnie z art. 3 ust. 4a lub art. 5 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

3. Państwa członkowskie zapewniają zgodność z art. 5 do dnia 31 października 2013 r.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.